

DISCURS DEL PAPA ALS MISSIONERS DE LA MISERICÒRDIA

9 de febrer de 2016

Estimats germans sacerdots, bona tarda!

Us rebo amb gran plaer abans de donar-vos el mandat de ser missioners de la Misericòrdia. Aquest és un signe d'especial importància perquè caracteritza el Jubileu i permet que totes les Esglésies locals visquin el misteri insondable de la misericòrdia del Pare. Ser missioner de la Misericòrdia és una responsabilitat que se us confia perquè requereix de vosaltres que sigueu en primera persona testimonis de la proximitat de Déu i de la seva forma d'estimar. No a la nostra manera, sempre limitada i de vegades contradictòria, sinó a la seva manera d'estimar i a la seva manera de perdonar que és, precisament, la misericòrdia. M'agradaria oferir algunes breus reflexions, perquè el mandat que rebreu pugui dur-se a terme de manera coherent i com una ajuda concreta per a les moltes persones que s'acostaran a vosaltres.

Abans de res desitjo recordar-vos que en aquest ministeri esteu cridats a expressar la maternitat de l'Església. L'Església és Mare perquè sempre genera nous fills en la fe; l'Església és Mare perquè nodreix la fe; i l'Església és Mare també perquè ofereix el perdó de Déu, regenerant a una nova vida, fruit de la conversió. No podem córrer el risc que un penitent no percebi la presència materna de l'Església que l'acull i l'estima. Si faltés aquesta percepció, a causa de la nostra rigidesa, seria un dany greu en primer lloc per la fe mateixa, perquè impediria al penitent considerar-se inclòs en el Cos de Crist. A més, limitaria molt el sentir-se part d'una comunitat. En canvi, nosaltres estem cridats a ser expressió viva de l'Església que, com a Mare, acull a qui s'acosti a ella, sabent que a través d'ella és inclòs en Crist. A l'entrar al confessional, recordem sempre que és Crist qui acull, és Crist qui escolta, és Crist qui perdona, és Crist qui dóna pau. Nosaltres som els seus ministres, i sempre necessitem ser perdonats per Ell primer. Per tant, sigui quin sigui el pecat que es confessi - o que la persona no s'atreveix a dir però amb que ho doni a entendre és suficient- cada missioner està cridat a recordar la pròpia existència de pecador i a oferir-se humilment com «canal» de la misericòrdia de Déu. I, us confesso fraternalment que per a mi és una font d'alegria la confessió del 21 de setembre del 53, que va reorientar la meua vida. Què em va dir el sacerdot? No ho recordo. Recordo un somriure, i després no sé què va passar. Però és acollir com a pare...

Un altre aspecte important és saber veure el desig de perdó present al cor del penitent. És un desig fruit de la gràcia i de la seva acció en la vida de les persones, que permet sentir la nostàlgia de Déu, del seu amor i de casa seva. No ens oblidem que és precisament aquest desig el que es troba en l'inici de la conversió. El cor es dirigeix a Déu reconeixent el mal realitzat, però amb l'esperança d'obtenir el perdó. I aquest desig es reforça quan es decideix al cor canviar de vida i no voler pecar més. És el moment en què un es confia a la misericòrdia de Déu, i es té plena confiança en que ens entengui, ens perdoni i ens sostingui. Concedim gran espai a aquest desig de Déu i del seu perdó; fem que emergeixi com una veritable expressió de la gràcia de l'Esperit que mou a la conversió del cor. I aquí recomano entendre no només el llenguatge de la paraula, sinó també el dels gestos. Si algú ve a confessar-se és perquè sent que hi ha alguna cosa que hauria de llevar però que potser no aconsegueix dir-ho, però tu comprens ... i està bé, ho diu així, amb el gest de venir. Primera condició. Segona, estar penedit. Si algú ve a tu és perquè voldria no caure en aquestes situacions, però no s'atreveix a dir-ho, té por de dir-ho i després no puc fer-ho. Però si no pot fer-ho, ad impossibilia nemo tenetur. I el Senyor entén aquestes coses, el llenguatge dels gestos. Els braços oberts, per entendre el que està en el cor que no pot ser dit o dit així ... una mica és la vergonya ... m'enteneu. Vosaltres rebeu a tots amb el llenguatge amb el qual poden parlar.

Voldria, finalment, recordar un element del qual no es parla molt, però que és, per contra, determinant: la vergonya. No és fàcil posar-se enfront d'un altre home, fins i tot sabent que representa Déu, i confessar el propi pecat. Se sent vergonya tant pel que s'ha comès, com per haver de confessar-ho a un altre. La vergonya és un sentiment íntim que incideix en la vida personal i que exigeix per part del confessor una actitud de respecte i d'ànim. Moltes vegades la vergonya et deixa mut i El gest, el llenguatge del gest. Des de les primeres pàgines, la Bíblia parla de la vergonya. Després del pecat d'Adam i Eva, l'autor sagrat observa immediatament: «Se'ls hi van obrir els ulls als dos i van descobrir que estaven nus; i cosiren fulles de figuera i se les van cenyir» (Gn 3, 7). La primera reacció d'aquesta vergonya és la d'amagar-se davant Déu (cf. Gn 3, 8-10).

Hi ha un altre passatge del Gènesi que em crida l'atenció, i és la història de l'arca de Noè. Tots el coneixem, però poques vegades es recorda l'episodi en què ell es va emborratxar . Noè en la Bíblia es considera un home just; però, no està exempt de pecat: el seu estar ebri ens fa adonar-nos del molt que ell també era feble, fins al punt de menyscabar la seva dignitat, que l'Escriptura expressa amb la imatge de la nuesa. Dos dels seus fills, però,

prenen el mantell i el cobreixen per restituir la dignitat de pare (cf. Gn 9, 18-23).

Aquest passatge em fa dir l'important que és el nostre paper en la confessió. Davant nostre hi ha una persona «nua», amb la seva debilitat i els seus límits, amb la vergonya de ser un pecador, i moltes vegades sense aconseguir dir-ho. No ho oblidem: davant nostre no hi ha pecat, sinó el pecador penedit, el pecador que voldria no ser així, però no pot. Una persona que sent el desig de ser acollida i perdonada. Un pecador que promet que ja no vol allunyar-se de la casa del Pare i que, amb les poques forces que li queden, vol fer de tot per viure com a fill de Déu. Per tant, no estem cridats a jutjar, amb un sentiment de superioritat, com si nosaltres fóssim immunes al pecat; al contrari, estem cridats a actuar com Sem i Jafet, els fills de Noè, que van prendre una manta per salvaguardar al propi pare de la vergonya. Ser confessor, segons el cor de Crist, equival a cobrir el pecador amb la manta de la misericòrdia, perquè ja no s'avergonyeixi i perquè pugui recobrar l'alegria de la seva dignitat filial i pugui saber on es troba.

No és, doncs, amb el mall del judici que aconseguirem dur l'ovella perduda a la cleda sinó amb la santedat de vida que és principi de renovació i de reforma en l'Església. La santedat es nodreix d'amor i sap portar sobre si el pes dels més febles. Un missioner de la misericòrdia porta sempre sobre les seves espatlles el pecador, i el consola amb la força de la compassió. I el pecador que hi va, la persona que hi va, troba a un pare. Vosaltres heu escoltat, jo també he sentit, a molta gent que diu: «No, jo no vaig més, perquè vaig anar un cop i el capellà em batuda, em va renyar molt, o vaig anar i em va fer preguntes una mica fosques, de curiositat». Si us plau, això no és el bon pastor, aquest és el jutge que creu que potser no ha pecat, o és el pobre malalt que tafaneja amb preguntes. A mi m'agrada dir als confessors: si no se'ls l'acull amb cor de pare, no vagis al confessionari, millor fes una altra cosa. Perquè es pot fer molt de mal, molt mal, a una ànima si no es compleix amb el cor d'un pare, amb el cor de la Mare Església. Fa uns mesos parlant amb un savi cardenal de la cúria romana sobre les preguntes que alguns sacerdots fan a la confessió, ell em va dir: «Quan una persona comença i veig que vol tirar alguna cosa fora, i me n'adono, li dic: Comprenc !, ¡Estigui tranquil!». I cap endavant. Això és un pare.

Us acompanyo en aquesta aventura missionera, donant-vos com a exemple dos sants ministres del perdó de Déu, Sant Leopold i sant Pius -aquí entre els italians hi ha un caputxí que s'assembla molt a Sant Leopoldo: petit, amb barba ...- , al costat de molts altres sacerdots que en la seva vida han

estat testimoni de la misericòrdia de Déu. Ells us ajudaran. Quan sentiu el pes dels pecats que us confessen, i la limitació de la vostra persona i de les vostres paraules, confieu en la força de la misericòrdia que surt a l'encontre de tots com amor i que no coneix fronteres. I digueu com molts sants confessors: «Senyor, jo perdono, posa-ho al meu compte». Que us ajudi la Mare de la Misericòrdia i us protegeixi en aquest servei així de preciós. Que us acompanyi la meva benedicció; i vosaltres, si us plau, no us oblideu de resar per mi. Gràcies.